

Mert sem hozzád közeledésünkhöz, sem tőled távolodásunkhoz helynek nincs semmi köze.

Szent Ágoston

Ahogy a rendkívül apró, félreeső temető mellett siklott el légi járőr-kocsijában, Joseph Tinbane közrendőr, szerencsétlen módon, ismerős hangot hallott. Emberi hangot. Azonnal bekanyarodott, átemelte a kocsit a düledező temetőkerítés fölé, majd leszállt és hallgatózott.

A fojtott, halk hang azt mondta: – Mrs. Tilly M. Benton vagyok, ki akarok menni innen. Hall valaki?

Tinbane közrendőr arrafelé világított zseblámpájával. A hang a fű alól jött. Ahogy azt várta: Mrs. Tilly M. Benton a föld alatt volt.

Tinbane bekapcsolta a járőr-kocsi adóvevőjét: – Az Erdei Buckák Temetőjénél vagyok, azt hiszem, ez a neve, és van itt egy 1206-os. Küldjenek mentőt és kihantolókat, a hangjából ítélve sürgős.

– Vettem – felelte a rádió. – A kihantolók még pirkadat előtt indulnak. Le tud dugni egy ideiglenes vészkürtöt, hogy az illető kapjon levegőt? És várni kint, amíg a csapat odaér... úgy kilenc-tíz?

– Megteszem, amit tudok – válaszolta Tinbane, és sóhajtott. Ez egész éjjeli virrasztást jelent. És azalatt a tompa, gyenge hang letről majd végig könyörög a maga szenilis módján, hogy siessen, siessen. Csak könyörög és könyörög. Megállás nélkül.

Munkájának ezt a részét ki nem állhatta. A holtak rimánkodása: gyűlölte ezt a hangot, mégis annyszor hallotta már a rimánkodást, annyszor és annyi helyen. Férfiak és nők, főleg öregek, de fiatalabbak is, sőt, néha gyerekek. És a kihantolók mindig de mindig sokára érnek ki.

Megint megnyomta a rádió gombját. – Torkig vagyok ezzel – közölte Tinbane közrendőr. – Áthelyezést kérek. Komolyan beszélek, ez hivatalos kérelem.

Távolból, a föld alól a tehetetlen, öreg női hang egyre könyörgött neki: – Kérem, valaki! Ki akarok jutni! Hall engem? Tudom, hogy van kint valaki, hallom, hogy beszél.

Tinbane közrendőr kidugta fejét a járőr-kocsi nyitott ablakán: – Nemsokára kiszedjük, hölgyem! – kiáltotta. – Legyen türelemmel.

– Milyen évet írunk? – kérdezte az idős hang. – Mennyi idő telt el? Még 1974 van? Tudnom kell. Kérem, uram, mondja meg.

– 1998 van – árulta el Tinbane.

– Jesszusom. – Döbrent hitetlenkedés. – Hát, kénytelen leszek hozzászokni.

– Gondolom – mondta Tinbane. Felcsippentett egy csikket a kocsi hamutartójából, meggyújtotta és elgondolkodott. Aztán megint lenyomta a mikrofon gombot. – Engedélyt kérek kapcsolatba lépni egy magánvitáriummal.

– Engedély megtagadva – mondta a rádió. – Késő éjjel van.

– Lehet, hogy amúgy is erre téved egy – érvelt. – A nagyobbak közül soknak van felderítőmentője, ami egész éjjel cirkál. – Valójában gondolt is egy vitáriumra, egy kicsiny, régimódi intézményre. Tisztességes árakkal.

– Ilyen késő éjjel valószínűtlen...

– Ennek kell a kuncsaft. – Tinbane felvette a műszerfalról a vidfon kagylóját. – Mr. Sebastian Hermesszel szeretnék beszélni – mondta a központosnak. – Keresse meg, várok. Először az üzletben keresse: Hermes Lombikja Vitárium. Biztosan át van irányítva a lakására a vidfon. – Már ha a szerencsétlen megengedheti magának, tette hozzá gondolatban. – Hívjon vissza, amint megtalálta. – Azzal letette és hátradőlve dohányzott.

A Hermes Lombikja Vitárium elsősorban magát Sebastian Hermest jelentette, valamint öt szedett-vedett alkalmazottat. Az intézménybe rajtuk kívül senkit nem vettek fel, és senkit nem bocsátottak el. Sebastian úgy érezte, ez az ő családja. Másik nem volt neki, mivel öreg volt, tagbaszakadt és nem túl szerethető. Egy másik, korábbi vitárium hantolta ki alig tíz éve, és az éjszaka kietlen óráiban még mindig érezte magán a sír hidegét. Talán emiatt volt benne empátia az öregszerűtlen sanyarú helyzete iránt.

A cég egy kis faépületet foglalt el, amely túlélte a harmadik világháborút, és még a negyedik egy részét is. Ő maga azonban eme késői órán természetesen otthon tartózkodott, ágyban feküdt, felesége, Lotta karjaiban aludt. Lottának olyan vonzó, erős karjai voltak, mindig csupasz, mindig fiatal karok; Lotta jóval fiatalabb volt nála: huszonkettő a nem Hobart-fázis időszámítása szerint, és ezt az időt nem úgy töltötte el, hogy meghalt és újrászületett, mint ő, aki sokkal öregebb.

Megcsörrent ágya mellett a vidfon; hivatása folytán beidegződött reflexszel nyúlt, hogy nyugtázza a hívást.

– Tinbane közrendőr keresi, Mr. Hermes – közölte vele élénken a központos lány.

– Jó – mondta és fűlt a sötétben, nézte a kicsi tompa szürke képernyőt.

Egy fiatalember fegyelmezett arca jelent meg. Ismerősnek tűnt. – Mr. Sebastian, van egy öregszerűtlen egy ramaty, harmadrangú helyen, aminek Erdei Buckák a neve. Könyörög, hogy engedjék ki. Ide tud jönni azonnal, vagy kezdjek el én légkürtöt ásni? A kocsimban van hozzá felszerelés.

– Összeszedem a csapatot és megyünk – felelte Sebastian. – Adjon fél órát. Kitart addig az alany? – Felkapcsolt egy lámpát, és toll meg papír után tapogatva próbálta meg felidézni, hallott-e már az Erdei Buckákról. – A neve?

– Azt mondja, hogy Mrs. Tilly M. Benton.

– Rendben – mondta és letette.

Lotta megmocant. – Munka? – kérdezte álmosan.

– Az. – Tárcsázta a mérnöke, Bob Lindy számát.

– Csináljak neked egy kis meleg sógumot? – kérdezte tőle Lotta; már fel is kelt, és félálomban a konyha felé botladozott.

– Jó, kösz. – A képernyő felizzott, majd megjelent a társaság egyedüli technikusanak morcos-mogorva, sovány képe. – Találkozzunk egy Erdei Buckák nevű helyen – mondta neki Sebastian.

– Amint lehet. El kell menned a boltba a felszerelésért, vagy...?

– Minden nálam van – dörmögte bosszúsán Lindy. – A kocsimban. Megyek. – Bólintott, majd bontotta a vonalat.

Lotta caplatott vissza a konyhából. – Feltettem a sógumpipát. Jöhetek én is? – Megkereste a hajkefét, és gyakorlattan nekiállt kikefélni sűrű sötétbarna hajzuhatagát; leért majdnem a derekáig, és intenzív színe jól ment a szeméhez. – Mindig szeretem nézni, ahogy kihozzák őket. Kész csoda. Nincs ennél bámulatosabb látvány. Szerintem pontosan ez az, amire Szent Pál

gondolt, amikor a Bibliában azt mondja: „Halál, hol a te diadalod?” – Reménykedve várt, majd befejezte a fésülködést, aztán megkereste a komódfiókban a fehér sípulóvert, amit mindig hordott.

– Majd meglátjuk – mondta Sebastian. – Ha nem tudom összeszedni az egész bandát, nem is tudjuk ezt megcsinálni, a rendőrségre kell hagynunk, vagy várni reggelig, és reménykedni, hogy mi leszünk az elsők. – Tárcsázta dr. Sign számát.

– Sign lakás – szólt bele egy kába, középkorú női hang. – Ó, Mr. Hermes. Újabb munka ilyen hamar? Nem várhat reggelig?

– Ha várunk, elveszítjük. Sajnálom, hogy ki kell vernem a férjét az ágyból, de ránk fér a munka.

– Megadta a nőnek a temető nevét és az öregszerűt egyén nevét.

– Itt a sógum – jött be a konyhából Lotta egy kerámiadobozzal és egy díszes beszívó csővel; a nagy sípulóvert már felvette a pizsamájára.

Már csak egy telefon volt hátra, a cég lelkészének, Jeramy Faine atyának. Sebastian leült egész az ágy szélére, egyik kézzel tárcsázott, a másikkal a sógumtartályt fogta. Azt mondta Lottának:

– Velem jöhetsz. Ha van egy nő ott, az talán segít is az öreg hölgynek – mert gondolom, öreg –, hogy ne érezze magát annyira feszélyezve.

A vidernyő kivilágosodott; az idős, manószzerű Faine atya nagyokat pislogott, mintha éjszakai dőzsölésen kapták volna. – Igen, Sebastian. – Mint mindig, teljesen ébernek hangzott; öt alkalmazottja közül egyedül Faine atya volt állandóan hívásra kész. – Tudjuk, milyen felekezethez tartozik az öregszerűt?

– A zsarú nem mondta – felelte Sebastian. Őt nem nagyon érdekelte; a cég lelkésze megfelelt minden vallásnak, beleértve a zsidót és még az Udit is. Habár pont az Uditik nem osztották ezt a nézetet. Mindegy, Faine atyát kapják, tetszik vagy sem.

– Akkor mindenki megvan? – kérdezte Lotta. – Megyünk?

– Igen. Mindenki megvan. – Bob Lindy leereszti a légkürtöt, működteti a kihantoló gépeket; dr. Sign biztosítja az azonnali (és létfontosságú) orvosi ellátást; Faine atya feladja a Csodálatos Újraszületés Kenetét... és holnap, munkaidőben Cheryl Vale majd elvégzi a temérdek papírmunkát, a társaság üzletkötője, R.C. Buckley pedig felveszi a rendelést és nekiáll vevőt keresni.

Ez a rész – az üzlet eladási vége – nem igazán derítette fel; ezen tűnődött, ahogy felvette a nagy öltönyt, amit a hideg éjszakai kiszállásokon viselt. R.C. viszont láthatóan élvezte; még egy filozófiája is volt rá, amelyet az „elhelyezés lokalizálás” névvel illetett, ami meglehetősen méltóságteljes terminus arra, hogy egy öregszerűt egyént rászóvalakire. R.C. szlogenje az volt, hogy az öregszerűtöket csakis „különösen életképes, biztos háttérű, gondosan kiválasztott környezetbe” helyezi el, de valójában oda adott el, ahová csak bírt, a lényeg, hogy az árból kijöjjön az öt százalékos jutaléka.

Lotta követte, ahogy kivette a szekrényből a nagykabátját: – Olvastad a korinthusiakhoz szóló első levelet a NEB fordításban? Tudom, hogy már kezd kimenni a divatból, de nekem mindig is tetszett.

– Öltözz fel – nógatta gyengéden.

– Jó. – Lotta engedelmesen bólintott és elment felhúzni a munkásnadrágját meg a magas bőrcsizmát, amit annyira imádott. – Próbálok memorizálni, hiszen végtére is a feleséged vagyok, és közvetlenül arra vonatkozik, ami a munkánk, mármint a te munkád. Hallgasd csak. Idézem.

„Halljátok, titkot mondok néktek. Mindnyájan nem halunk meg, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásra, az utolsó trombitaszóra.”

– A szóra – merengett el Sebastian, ahogy türelmesen várta, hogy felesége felöltözzön –, ami 1986 júniusában szólalt meg. – Mindenki nagy meglepetésére, tette hozzá gondolatban; kivéve persze magát Alex Hobartot, aki megjósolta, és akiről elnevezték az anti-idő hatást.

– Kész vagyok – jelentette be büszkén Lotta; rajta volt a csizma, a munkásnadrág, a pulóver, és alatta, Sebastian tudta, a pizsama. A gondolatra elmosolyodott: azért hagyta magán, hogy időt spóroljon, ne tartsa őt fel.

Együtt léptek ki a lakásból, az expresszlifttel felmentek a tetőparkolóba a légikocsijukhoz.

– Ami engem illet – mondta a feleségének, ahogy az éjszakai párát törölgette le az ablakokról –, én jobban kedvelem a King James-féle fordítást.

– Azt nem is olvastam – mondta Lotta gyermeki őszinteséggel, mintha úgy értené, De elolvasom, ígérem.

– Ha jól emlékszem – mondta Sebastian –, ez a rész úgy hangzik: „Íme, titkot mondok. Mindnyájan nem aluszunk, de mind megváltozunk...” És a többi. Vagy valami hasonló. De emlékszem az „ímé”-re. Nekem jobban tetszik a „halljátok”-nál. – Indított és felemelkedtek.

– Talán igazad van – mondta Lotta, aki mindig kedves volt, mindig kész felnézni rá, hiszen sokkal idősebb volt nála. Ez pedig őt mindig boldoggá tette. És láthatóan Lottát is. Sebastiant szeretethullám öntötte el és megpaskolta a mellette ülő felesége térdét, aki viszonzta a gesztust, mint mindig: szerelmük ide-oda áramlott kettejük között, ellenállás nélkül, nehézség nélkül, akár egy akadálytalan kétirányú folyam.

Az ifjú, eltökélt Tinbane közrendőr a temető rozszant, tüskés tetejű vaskerítésén belül várta őket.

– Jó estét, uram – köszönt Sebastiannak, és tisztelgett; Tinbane számára minden egyenruhában végzett cselekedet hivatalos eljárás volt, következésképp személytelen. – A mérnöke pár perce érkezett, már küldi is le a légkürtőt. Szerencse, hogy éppen erre jártam. – A rendőr most vette észre Lottát, neki is köszönt. – Jó estét, Mrs. Hermes. Sajnálom, hogy éppen egy ilyen hideg éjjelen. Szeretne beülni a járőr-kocsiba? Megy a fűtés.

– Jól vagyok – felelte Lotta. Nyakát nyújtogatva próbálta megpillantani az ügyködő Bob Lindyt. – Beszél még?

– Mondja a magáét – válaszolta Tinbane. Lámpájával arra vezette Sebastiant és a felségét, ahol Bob Lindy már nagyban munkálkodott. – Először hozzám, most meg a mérnökükhöz.

Lindy négykézláb tanulmányozta a csőfektető állványzat mutatóit; nem nézett fel, nem szólt nekik, noha tudatában volt a jelenlétüknek. Lindy számára a munka volt az első; a társasági érintkezés messze a sor végén kullogott.

– Azt mondja, vannak rokonai – tájékoztatta Tinbane közrendőr Sebastiant. – Tessék, leírtam, amit mondott: nevek és címek. Pasadenában. De szenilis, össze van zavarodva. – Körülnézett. – Biztos, hogy jön az orvosuk? Szerintem szükség lesz rá, Mrs. Benton olyasmit mondott, hogy Bright-kórban halt meg. Valószínűleg be kell kötni neki egy művészt.

Egy légikocsi ereszkedett le felkapcsolt landolófényekkel. Dr. Sign lépett ki belőle műanyag, hőtartó, modern és stílusos ruhájában. – Azt mondja, talált egy élő? – nézett Tinbane közrendőrré. Letérdelt Mrs. Tilly Benton sírja fölé, fülelt, majd azt kérdezte: – Mrs. Benton, hall engem? Kap levegőt?

Halk, elmosódott, reszketeg hang szűrődött fel hozzájuk, ahogy Lindy egy pillanatra abbahagyta a fúrást. – Olyan fülledt van itt, és olyan sötét. Nagyon-nagyon félek. Szeretnék hazamenni, amint lehet. Meg fognak menteni?

Dr. Sign tenyeréből tölcseért csinálva kiabált vissza: – Már fúrunk, Mrs. Benton. Tartson ki, és ne aggódjon, egy-két perc csak. – Lindyre nézett. – Annyi fáradtságot se vettél, hogy leszólj neki?

– Megvan nekem a munkám – morogta Lindy. – A beszéd a tiéd meg Faine atyáé. – Folytatta az ásást. Már majdnem végzett, látta Sebastian; kicsit odébb ment, fülelt, érezte a temetőt és a sírkövek alatt a holtakat, a romlandókat, ahogy Pál nevezte őket, akik egy nap Mrs. Bentonhoz hasonlóan romolhatatlanok lesznek. És a halandó felölti a halhatatlanságot. És akkor ami meg van írva, valósággá válik. A halált elnyeli a diadal. Halál, hol a diadalod? Ó, halál, hol a fullánkod? És a többi. Barangolt tovább, zseblámpájával világítva, nehogy megbotoljon a sírkövekben; nagyon lassan lépdelt, és közben végig hallotta – igazából nem is hallotta, mert nem a fülével hallotta, hanem bent a testében – a tompa mocorgásokat odalenn. A többiek, gondolta, akik nemsokára szintén öregszerűltek lesznek; húsuk és részecskéik már vándorolnak vissza, keresik valaha volt helyüket; érezte az örök folyamatot, a sírkert végeérhetetlen, összetett mozgalmasságát, s megbizsergette a lelkesedés, a nagy izgalom. Nincs ennél pozitívabb előjelű folyamat, nincs a jónak erőteljesebb lendülete, mint a testeknek ez az újraformálódása, amelyek, ahogy Pál fogalmazta, megromlottak, és most, a Hobart-fázis révén, romlásuk a visszájára fordult.

Pál csak ott tévedett, tűnődött Sebastian, hogy azt hitte, még a saját életében megtörténik.

Akik most öregszerűltek, azok haltak meg utoljára: az utolsó elhalálozások 1986 júniusa előtt. Alex Hobart szerint azonban az idő visszafordulása folytatódik, hátrafelé tart, folyamatosan egyre nagyobb részt ölel át; mind korábbi és korábbi halálok fordulnak meg... És mostantól kétezer év múlva majd Pál sem „alszik” már, ahogy ő maga fogalmazott.

Na persze addigra – sőt, jóval-jóval előbb – Sebastian Hermes és minden más élő visszaenyészik a várakozó méhekbe, és maguk a méheket bíró anyák is visszaenyésznek más méhekbe, és így tovább. Feltéve persze, hogy Hobartnak igaza van. Hogy a Fázis nem átmeneti, rövid időtartamú, hanem ama hatalmas csillagászati folyamatok közé tartozik, amelyek csak pár milliárd évente fordulnak elő.

Az utolsó légikocsi is leereszkedett, köhögve leállt, s az alacsony Faine atya lépett ki belőle, aktatáskájában vallási könyveivel. Biccentett Tinbane közrendőrnek: – Dicséretre méltó, hogy meghallotta. Remélem, most már nem kell itt ácsorognia a hidegben. – Észrevette a nagyban ügyködő Lindyt, a fekete orvosi táskájával várakozó dr. Signet és persze Sebastian Hermet. – Most már átvesszük – közölte Tinbane közrendőrrel. – Köszönjük.

– Jó estét, Atyám – köszönt el Tinbane. – Jó estét, Mr. és Mrs. Hermes, és magának is, doktor. – A savanyú, szófukar Bob Lindyre nézett, és nem szólt semmit; sarkon fordult és elindult a járőrökcsija irányába. Hamar beleveszett az éjszakába, hogy folytassa a körútját.

Sebastian odament Faine atyához: – Tudja, mit mondok? Hallok egy másikat is. Nagyon közel van az újraszületéshez. Napokra, talán csak órákra. – Pompás erős kisugárzást érzékelek, mondta magában. Egy kivételesen életerős személyiség kell, hogy legyen itt, nagyon közel.

– A levegő leér hozzá – jelentette be Lindy; abbahagyta az ásást, kikapcsolta a hordozható, létfontosságú gépet, és a kihantoló felszereléshez fordult. – Készülj, Sign. – Megkopogtatta a fejhallgatót, amit azért vett fel, hogy jobban hallja a lenti illetőt. – Nagyon beteg. Krónikus és akut. – Felkattintotta az önjáró ásót, ami azonnal elkezdett földet hányni a kipufogóján.

Ahogy Sebastian, dr. Sign és Bob Lindy kiemelték a koporsót, Faine atya hangosan olvasott az imakönyvből, megfelelően méltóságteljes és tiszta hangon, hogy a koporsóban fekvő is hallja. – „Igazságom szerint bánt velem az Úr, kezem tisztasága szerint jutalmazott engem. Hiszen vigyáztam az Úr útjára, és nem hagytam el hűtlenül az Istent. Minden törvényére ügyeltem, rendelkezéseitől nem tértem el. Feddhetetlen voltam előtte, és őrizkedtem a bűntől. Igazságom szerint jutalmazott meg az Úr, tisztaságom szerint, amit jól lát. A hűségeshez hűséges vagy...” – Faine atya csak olvasott és olvasott, közben pedig haladt a munka. Mind kívülről fújták a zsoltárt, még Bob Lindy is; ez volt a papjuk kedvence, amit néha ugyan lecserélt, például a kilences zsoltárra, de mindig-mindig visszatért hozzá.

Bob Lindy egykettőre lecsavarozta a koporsó fedelét; olcsó szintetikus fenyő volt, könnyített, a fedél simán lejött. Dr. Sign azonnal az idős nő fölé hajolt a sztetoszkópjával, fülelt, halkan beszélt hozzá. Bob Lindy beindította a melegsugárzót, folyamatos hősugárban fürdetve Mrs. Bentont. Ez a hőcsere létfontosságú volt: az öregszülöttek mindig rettenetesen fáztak; sőt elkerülhetetlenül főbiájuk is lett a hideggel, ami, ahogy Sebastian esetében, gyakran még évekig kísértette őket az újraszületés után.

Mivel a munka ráeső része egyelőre véget ért, Sebastian ismét járkálni kezdett a temetőben, a sírkövek között, és fülelt. Ezúttal Lotta is elkísérte és be nem állt a szája: – Hát nem misztikus? – mondta elhaló lélegzettel, egy ámult kislány hangján. – Le fogom festeni. Bárcsak el tudnám kapni azt a kifejezést az arcukon, amikor először látnak, amikor a koporsó fedele kinyílik. Azt a tekintetet. Nem öröm, nem megkönnyebbülés, nem egy bizonyos érzés, hanem valami mélyebb és...

– Hallgasd – vágott közbe Sebastian.

– Mit? – A lány engedelmesen fülelt, bár láthatóan nem hallott semmit. Nem érezte, amit ő: a monumentális *jelenlétet* a közelben.

– Figyelnünk kell ezt a különös kis helyet – jelentette ki Sebastian. – És teljes listát akarok, hiánytalan listát azokról, akiket itt temettek el. – Néha a nyilvántartás alapján meg tudta mondani, melyik lesz az; lényegében pszionikus képesség volt, hogy előre megérezte a következő öregszülöttet. – Majd emlékeztess – mondta a feleségének –, hogy hívjam fel a hatóságokat, és kérdezzem meg, ki üzemelteti ezt a helyet, és hogy pontosan kik is vannak itt.

Az életnek ezen a felbecsülhetetlenül gazdag tárházában, gondolta. Ebben a néhai temetőben, amely újraébredő lelkek gyűjtőjévé lett.

Az egyik sírra – csak erre az egyre – különösen díszes követ állítottak; ráirányította az elemlámpáját, megkereste a nevet.

THOMAS PEAK

1921–1971

*Sic igitur magni ouoque circum
moeritia mundi expugnata dabunt
labem putresque ruinas.*

Nem tudott annyira latinul, hogy lefordítsa a feliratot, csak tippelni tudott. Lamentálás a föld nagyszerű dolgairól, melyek mindegyike végül pusztulásba és romlásba dől. Hát ez a felirat már érvényét veszttette, gondolta. Főleg a lelkekkel rendelkező nagyszerű dolgokkal kapcsolatban.

Van egy olyan gyanúm, mondta magában, hogy ez a Thomas Peak – aki a kő méretének és minőségének alapján lehetett valaki –, ő az, akinek érzem a visszatértét, őrá kell figyelünk.

– Peak – mondta fennhangon, Lottának.

– Olvastam róla – mondta az asszony. – Egy kurzuson a keleti filozófiáról. Tudod, ki ő... ki volt ő?

– Volt valami köze az Anarchistához?

– Udi volt – segítette Lotta.

– Az a néger szekta? Ami burjánzik a Szabad Néger Helyhatóságban? Amit a demagóg Raymond Roberts vezetett? Az Udi? *Az a Thomas Peak van itt eltemetve?*

Az asszony megnézte a dátumot, és bólintott. – De azokban az időkben még nem szemfényvesztés volt, legalábbis nekünk ezt mondta a tanár. Azt hiszem, tényleg van Udi élmény. Nekünk így tanították a San Jose Állami Egyetemen. Mindenki egybeolvad, nincs te és nincs...

– Tudom, mi az Udi – szakította félbe idegesen Sebastian. – Jézusom, most, hogy tudom, kicsoda, már nem vagyok benne annyira biztos, hogy segíteni akarok neki visszajönni.

– De amikor Anarchista Peak visszajön, elfoglalja helyét az Udi élén, és az nem lesz többé szemfényvesztés.

Mögöttük megszólalt Bob Lindy: – Egy vagyont kereshetnénk vele, ha nem hoznánk vissza egy olyan világra, ami nem várja, és nem akarja. – Hozzátette: – Én itt végeztem. Sign ráköti az egyik használt vesét, és a hordágyon beteszi a kocsijába. – Rágyújtott egy csikkre, és megmegborzongva töprengett: – Úgy gondolod, hogy ez a Peak fickó visszajön, Seb?

– Úgy. Ismered a megérzéseimet. – A cégünk csak ezért üzemel, gondolta, ezért előzzük meg a nagy cégeket, ezért tudunk egyáltalán munkát kapni... mármint azon túl, amit a városi rendőrség odavet nekünk.

Lindy sötéten mondta: – Várjunk, amíg R.C. meghallja. Ez biztos beindítja. Javaslom, hogy hívd azonnal. Minél hamarabb megtudja, annál hamarabb össze tud ütni egy olyan eszement kampányt, amit annyira kedvel. – Élesen felnevetett. – A beépített temetői emberünk.

– Teszek egy poloskát Peak sírjára – döntött Sebastian alapos töprengés után. – Az majd fogja a szív működését, és küld nekünk egy kódolt értesítő jelet.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Lindy nyugtalanul. – Tudod, hogy az illegális, ha a rendőrség megtalálja, érted... A működési engedélyünket is elvehetik. – Kibújt belőle vele született svéd óvatossága, és Sebastian pszionikus megérzései iránti kétsége. – Felejtsd el. Kezdesz olyan rémes lenni, mint Lotta. – Barátságosan hátba paskolta a nőt, jelezve, hogy viccelt. – Mindig azt mondom magamnak, nem fogom hagyni, hogy ezeknek a helyeknek a légköre rám telepedjen. Ez egy technikus meló, adott helyen kell biztosítani a megfelelő levegő-ellátást, pontosan ásni, hogy ne vágjam félbe, aztán kiemelni, hogy dr. Sign összefoltozza a szétszedett részeket. – Lottára nézett. – Túl metafizikusan nézed ezt az egészet, kislány. Felejtsd el.

Lotta azt felelte: – Egy olyan férfi felesége vagyok, aki egyszer szintén odalent feküdt holtan. Amikor megszülettem, Sebastian halott volt, és halott is maradt, amíg tizenkettő nem lettem. – Hangja tőle szokatlan módon makacs volt.

– És? – kérdezte Lindy.

– Ez a folyamat adta nekem az egyetlen embert a Földön, vagy a Marson, vagy a Vénuszon, sőt a világon, akit szeretek vagy szeretni *tudnék*. Ez volt a legnagyobb erő az életemben. – Ekkor átkarolta Sebastiant, megölelte, magához szorította hatalmas testét.

– Holnap – mondta neki Sebastian – ugorj be a Népi Aktuális Könyvtár B szekciójába. Szedd össze az összes létező információt Anarchista Thomas Peakről. A zömét mostanra már biztos kitörölték, de pár gépelt kézirat talán még megmaradt.

– Tényleg olyan fontos alak volt? – kérdezte Lindy.

– Az bizony – felelte Lotta. – Csak... – Habozott. – Félek a Könyvtártól, Seb, komolyan. Te is tudod. Olyan... Á, a fene ott egye meg. Elmegyek. – Hangja elhalt.

– Ebben egyetértek veled – állt mellé Bob Lindy. – Én se bírom azt a helyet. Összvissz egyszer jártam ott.

– A Hobart-fázis teszi– mondta Sebastian. – Ugyanaz az erő dolgozik ott is, mint itt. – Ismét Lottához fordult. – Kerüld a főkönyvtárost, Mavis McGuire-t. – A múltban többször összefutott vele, és undorodott tőle; ellenséges, rosszindulatú kekeckedő nőszemélynek találta. – Menj egyenesen a B szekcióba – tanácsolta.

Isten óvja Lottát, gondolta, ha elkeveredik és belefut abba a McGuire néemberbe. Talán nekem kellene mennem... Nem, döntötte el, Lotta majd megkér mást; minden rendben lesz. Vállalnom kell ezt a kockázatot.